

06 — Novo Načertanije

Tri dana je nebo gorelo, a četvrtog, negde oko podneva, s maglom se spustio avetinjski mir.

Sumrak je doneo prve pahulje snega. Uprkos tome, sela sam na kameni zidić porušene crkve, okrenuta ka severu. Panorama se prostire oko mene, mračna i ravna, odvojena od olovnog neba samo plamenovima što se vrtlože na horizontu. Rtanj planina je tonula u tišinu dok su pahulje tiho, tiho vejale.

Ne mučim sebe besmislenim pitanjima. Kako, zašto – od toga čovek može samo da poludi. Ako su nas Proročišta išemu naučila, onda je to da se budućnost već odigrala, a mi samo pratimo loše napisane i dosadne scenarije, tabanajući davno ucrtanim stazama koje ljudski um ne može sagledati. Tumačenje vremenskih paradoksa ostavljam sistemskim komponentama i procesorima.

— U pitanju je svojevrsna kognitivna disonanca — laprdao je inženjer Živković tog dana kad su me pozvali u tajne, podzemne

prostorije Generalštaba. U slabo osvetljenoj sobi je, pored omalenog ćelavog inženjera, bio i general Krneta — mesnat, krupan i potpuno ravnog potiljka.

– Osakaćen okvirima svoje fizionomije i percepcije, čovek potpuno pogrešno tumači prostorno -vremenski čvor! Verujemo da idemo iz prošlosti u budućnost, a stvar je zacelo obrnuta. Mi iz svoje budućnosti grabimo ka početku vremena, ka prošlosti! Pitate se kako to?

Nisam se pitala, mada sam pretpostavila da ću odgovor svakako dobiti. Na sreću, general se umešao.

— Skrati — zarežao je general Krneta. – Pređimo na stvar. Gospođice Marković, da li vam je poznat pojam Proročišta?

Nelagodno sam se promisekoljila na stolici. Pogled generala Krnete je bilo teško protumačiti — delovao je možda kao da se pita vredi li kupiti skupu robu na pijaci. Inženjer Živković, s druge strane, teško se oporavljao od generalovog upada. Nije navikao da mu sirovine prekidaju tok misli.

— Služe za pretskazanje smrti, generale. Zakonom zabranjene Krakovskom konvencijom, četrdeset i pete, ako se ne varam? – odgovorila sam .

— Četrdeset i sedme, ali nije ni bitno — zabrunđa general Krneta. –Da li ste se se ikada, ovaj... testirali?

— To je protivzakonito. Generale.

Ne mogu reći da mi nije prijao skrušeni izraz na generalovom licu. Ko bi, uostalom, pozeleo da sazna način svoje smrti? Ja sigurno ne. Sve nas isto čeka na kraju, ali zar se moramo upoznavati sa štrokavim detaljima? Ovako se osećam kao da će se to desiti nekoj drugoj osobi, nekoj drugoj meni iz budućnosti.

General Krneta se okrenuo ka inženjeru Živkoviću. Pogledali su im se susreli na trenutak, te je general izvukao debelu fasciklu. Bila je, ispostavilo se, puna papira sa naštampanim masnim slovima.

Odmah sam prepoznala smrtnu prognozu. Pre dvadesetak godina je to bio pravi hit – mnogi su, u šali ili makar i potajno, želeli da saznaju kako će umreti. Neke budale su išle tako daleko da bi čak to i podelili na društvenim mrežama, sa porodicom i prijateljima. Nešto

kao-#prognozasmrti#ujed_zvecarkeili#dobardanzaumreti#infarkt_na_wc_solji. Pored bi još stavili emotikon ili srculence. Morbidno.

— Gospođice Marković — rekao je inženjer, povrativši inicijativu. – Ovo što ćemo vam sada reći, jeste najbolje čuvana tajna. I, ironično, poznata skoro svima..

— Barem svima kojih se to tiče — dodao je general Krneta.

Živković počeo da ređa papiriće s prognozama ispred mene. Kad sam ih bolje pogledala, nisu se mnogo među sobom razlikovali.

EKSPLOZIJA. TROVANJE RADIJACIJOM. GLAD. RADIJACIJA. EKSPLOZIJA. SMRZAVANJE... PREGRIŽEN GRKLJAN.

Nisam mogla da se ne osmehnem. Tipično, baš tipično.

– Vi momci baš ne obavljate svoj posao kako treba — rekla sam.

— Gospođice Marković! — General Krneta je delovao kao da sam mu opsovala ćerku jedinicu. – Ovo o čemu pričamo je informacija od najveće tajnosti! Zašto mislite da su mašine stavljene van zakona? Da bi izbegli nereda! Čovečanstvo se neminovno kreće ka propasti, ka nuklearnom pomoru koji će zbrisati čitave civilizacije!

— Poslednjih dvadeset godina — ubacio se Živković – svi krišom testirani ispitanici dobijaju iste ili slične prognoze. Zbog toga, mnoge svetske vlade su organizovale potrage za individuama s malo, kako bih rekao, optimističnijim prognozama.

— Švabe imaju već pet kandidata! — dreknu general Krneta uzrujano. — Šiptari sedam! A mi?

— Šta mi? — upitala sam tupavo.

— A mi nijednog — zaključi General teatralno. – Ni jedan jedini kandidat.

— Nacionalna biomasa je u pitanju! — udenuo se inženjer Živković. — Hoćete li se testirati?

— Apsolutno ne! — odbrusila sam, već iznervirana. – To me, iskreno, ne zanima! Vi ste zabrljali, vi to i popravite. Bolje nam svima recite koliko vremena imamo?

Generalov požuteli brk zaigra podsmešljivo. Klimnuo je glavom, skupio papire u fasciklu, okrenuo se i izašao bez reči. Inženjer ga je pratio poput dobro dresiranog pseta. Ali ne pre nego što je ostavio još jedno, poslednje proročanstvo.

Gledala sam preklopljeni papirić što je stajao na stolu poput eksera u mom grobu. Nisam ga otvorila.

Nakon tog razgovora, logično, dala sam otkaz. Morala sam da saberem misli, te sam otišla da kampujem na Rtanj planini. Trebalo mi je vremena da razmislim o svemu.

Iskreno, nisam se previše iznenadila kada sam na Šiljku, najvišem vrhu Rtnja, zatekla mali betonski bunker. Ušuškan, lepo namešten i opremljen generatorom struje, benzinom, solarnim ćelijama, zalihama konzervirane hrane, antibioticima. Bila su tu i dva ugodna, nameštena kreveta. Tek kada sam ugledala zbirku epskih narodnih pesama i bukvar za decu, iznervirala sam se. Đubrad pokvarena.

Sneg je skoro prekrrio ruševine drevne crkve, ali je plamen na horizontu sada samo tanka zlatna nit što okružuje Rtanj. Merač radijacije je čudnovato spokojan i tih – biće da su bapske priče i internet zaverenici ipak bili u pravu. Ili šta god da je drugo u pitanju, na planinu se ni trunka ubitačnog zračenja ne probija. Kao i da su životinje to osetile, te ih je svakog dana sve više. Jeleni, zečevi, vukovi, orlovi i supovi, čak sam videla i malog, mršavog medveda.

U početku sam bila besna na generala Krnetu i inženjera Živkovića. Nije što su oni i njima slični sve razneli i poslali dođavola, zaista nije to. Dodatni krevet je, pretpostavljam, značio da su našli još nekog sa, kako su to oni rekli, optimističnijom prognozom; nalik na one koje sam zatekla uredno ostavljene u kovertama na jastucima kreveta, poput pepermint bombona u boljim hotelima.

Nikada nisam volela provodadžije i pametnjakoviće.

Sada, međutim, dok slušam nebulozno šuštanje na svim radijskim frekvencijama, nadam se da će nesrećnik ipak naći svoj put ovamo.

Valjda mu neće previše smetati kada sazna da sam kovertama založila vatricu; ne zato što rado zamišljam Krnetu i Živkovića kako škgruću zubima iz kakve paklene jame, već zato što moramo biti štedljivi – biće ovo duga i hladna zima.